

Jeg troer ikke, det vilde være til væsentlig Gavn, om jeg her vilde gennemgaae den Række af Tal, gjennem hvilken Regjeringen er kommen til det Forslag, der foreligger om en fast aarlig Understøttelse af 50,000 Rd. og en midlertidig aarlig Understøttelse af 10,000 Rd., men det er en Selvfølge, at hvis Sagen, hvad jeg formoder, gaaer i Udvalg, skal dette fra Ministeriet faae tilfattet alle de nærmere Oplysninger, der i saa Henseende maatte ønskes. Jeg skal, som sagt, ikke indlade mig, hvad iøvrigt heller ikke nogen af de foregaaende ærede Talere har gjort, paa nogen Detail for derigjennem at begrunde Størelsen af det Bidrag, Regjeringen har foreslaaet. — Den ærede Folkethingsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds formente tillige, at det vilde være hensigtsmæssigt, at det Bidrag, der fremtidig skulde ydes Island, indrededes paa den Maade, at man udtrykkeligt overlod det en Deel af Statskassens Obligationsbeholdning. Dette er et Forlangende, der tidligere er fremsat fra Islændernes Side og fremsat med et saadant Udtryk af Mistillid til, at det aarlige Bidrag, som Regjeringen dengang lovede at ville see at skaffe dem, virkelig vilde blive indredet, at Regjeringen ikke har troet at burde gaae ind derpaa. Det var ligesom for at faae et Tegns paa en større Selvstændighed, at Islænderne stillede dette Forlangende; de betragtede deres Land mere som en Stat, der stod overfor en anden Stat, og naar deres Møllestående med os skulde opgjøres, vilde de ogsaa have det endeligt og sikkert afgjort; men dette er en Betragtning, som Regjeringen ikke har troet at burde gaae ind paa. Den har ikke troet at burde give den Anstuelse Medhold, at Islænderne skulde behøve Garanti for, at det Bidrag, der tilfagdes dem for Fremtiden, ogsaa virkelig vilde blive indredet. Hvorvidt en Ordning som den antydede vilde have nogen væsentlig Betydning i finantziel Henseende, skal jeg ikke afgjøre; men jeg skjønner ikke, at der i den Retning kunde være nogen væsentlig Betænkelighed ved at gaae ind derpaa. — Den ærede sidste Taler holdt sig nærmest til Lovudkastets Affattelse. Han gjorde for det Første en Bemærkning om den Maade, hvorpaa § 2 er

affattet, idet der ikke deri findes en fuldstændig Opregning enten af, hvad der er fælles Anliggender, eller af, hvad der er særlige. Dette har imidlertid sin Grund i, at det for det Første har været vanffeligt udtømmende at give en saadan Opregning, idet det dog let kunde tænkes, at der under Udvillingen kunde fremkomme nye Sager og nye Anliggender, som det maaskee vilde være vanffeligt nok at henseere under et bestemt Punkt af dem, man kunde falde paa at opregne; men her til kommer, at Afgjørelsen af, hvad der skal være særlige Anliggender for Island, efter min Formening, hører hjemme i Forfatningsloven, som det jo er Regjeringens Hensigt at gjøre Rigsdagen bekendt med, inden der bliver Spørgsmaal om, at lade den foreliggende Lov, der kun angaaer den finantzielle Opjørelse, træde i Kraft. Det Samme kunne i væsentlig Grad gjøres gjældende imod, hvad det ærede Medlem anførte om § 3, idet han der anførte over Udtrykket „Bestyrelsen af de islandske Finantser“. Han vilde, at Paragraphen skulde indeholde en Bestemmelse om den særlige islandske Lovgivning, men en saadan Bestemmelse hører jo ogsaa hjemme i den islandske Forfatningslov, medens den foreliggende Lov kun gaaer ud paa at afstaae den Raadighed, som Rigsdagen hidtil har udøvet med Hensyn til Bestyrelsen af de islandske Finantser. — Jeg troer tilstrækkelig at have antydet, saavel i hvad jeg sagde, dengang jeg forelagde Loven, som i dennes Motiver, hvad Bævegrundene har været til, at § 4 er affattet paa den Maade, som skeet er. Man har troet netop paa den Maade at undgaae al Usikkerhed for Islands Vedkommende ved den endelige Behandling derofter af Forfatningsloven, idet Regjeringen anser det for nødvendigt, at Islænderne, inden de skride til denne Behandling, blive bekendte med Størelsen af det Tilskud, der i sin Tid kan ventes fra Kongeriget. Naar Rigsdagen gaaer ind paa Lovforslaget, er der ingen Grund til at tvivle om, at den vil blive ved sin Beslutning med Hensyn til det engang vedtagne Beløb. Der vil forhaabentlig kun hengaae kort Tid, inden Forfatningsagen er bragt til Ende, og Rigsdagen vil da neppe til den Tid have forandret sin